בס"ד "הדף היומי לתולדותנו"

יום **א'**, **כ"ו בטבת** תשס"א (**21** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

שלשום, **כ"ד בטבת**, בשנת תקצ"ז(1837-5597), **אירעה רעידת אדמה בגליל שפקדה באופן קשה במיוחד את צפת וטבריה**, 2 מארבע הערים הקדושות של הארץ. בשעת תפילת מנחה, כאשר רבים היו בבתי-כנסת ובבתי-המדרש, זעזע את הערים רעש חזק, ומרבית בתיהן כרסו והתמוטטו על יושביהם ר"ל. לפי הערכות שונות, נספו ברעש 2000 עד 4700 נפש, רובם בצפת. ועוד מאות היו לבעלי מום. מיד לאחר שנודעה הבשורה הרעה, נתארגנו פעולות עזרה והצלה בארץ ומחוצה לה. וגם, בקהילות ישראל בתפוצות, נישאו הספדים ונקראו קינות מיוחדות, שחלקן השתמרו והן משמשות מקור חשוב ללימוד תגובותיה של החברה היהודית על האסון הכבד ...אחרי-כן, התדלדל היישוב של הפרושים בערי הגליל, ומרכז הכובד שלהם עבר לירושלים, אך גם בשנים הבאות המשיכו עולים ממזרח אירופה להגיע לצפת ולטבריה. [תאריכון/ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

***

אתמול, **כ"ה בטבת**, לפני 33 שנה – בשנת תשכ"ח(1968-5728) – נעלמה הצוללת "**דקר**" בהפלגת הבכורה שלה מבריטניה לארץ, על 69 אנשי צוותה. ה"דקר" יצאה לאחר שיפוצים מנמל פורטסמות' בבריטניה, ובתום סדרת אמונים קצרה, הפליגה בדרכה לישראל. מפקד ה"דקר" קיבל הוראה להגיע לישראל ב29- בינואר (כ"ח בטבת), אך הקשר האחרון עם הצוללת היה 5 ימים לפני-כן. היעלמות ה"דקר" התקבלה בארץ בזעזוע עמוק. חיפושים אחריה נערכו אחת לכמה שנים, ובד"כ התרכזו בחוף מצרים מול אלכסנדריה ובים האגאי, סמוך ליוון. וזאת לאחר שהועלתה השערה שהצוללת סטתה ממסלולה וטובעה בידי חיל הים המצרי. לפני כשנתיים (י"ג סיון תשנ"ט), **התגלתה הצוללת מונחת על קרקעית הים התיכון** בעומק של 2900 מ', סמוך לאי **כרתים**. וכך התברר כי **לא סטתה כלל ממסלול שיוטה**. גילוי הצוללת "דקר" פתח מחדש את פצעי המשפחות השכולות. חלקן דרשו להשקיע כל מאמץ כדי לנסות ולמשות את גופות המלחים שנספו. אחרים הבהירו כי הם מבקשים לא להפריע את מנוחתם האחרונה של מלחי "דקר". ולמרות הגילוי הדרמטי, לא נפתרה עדיין תעלומת טביעתה של ה"דקר", וחיל הים ממשיך לנסות לחקור את הפרשה. שתי האפשרויות הסבירות ביותר שהועלו הן התנגשות בכלי שיט גדול או תקלה טכנית חמורה. [ואלה תולדות...2000]

***

היום, **כ"ו בטבת**, בשנת תרע"ז(1917-5677), נרצח אחד מיוזמי רשת הריגול **ניל"י**, **אבשלום פיינברג**, בידי בדווים ליד רפיח, בעת שניסה להגיע למצרים לשם חידוש הקשר עם המודיעין הבריטי. בן 27 היה. פיינברג גם בין מקימי 'הגדעונים' (אגודה חשאית של בני זכרון יעקב, בראשותו של אלכסנדר אהרונסון, ששאפו להגן על ולטפח את המושבה). לאחר מלחמת ששת-הימים, נתגלו עצמותיו והוטמנו בהר הרצל בירושלים. **צומת הכבישים** המובילים ליישובי פתחת-רפיח, לפני הנסיגה מסיני, נקרא על-שמו (**צומת אבשלום**). פיינברג היה 'ענף' ממשפחה פעילה בציבור באותם הימים: אביו, **ישראל**, מחלוצי ראשון-לציון. בהתגרויות ערבים, עמד נגדם באומץ לב. דודו – **יוסף** – אף הוא חלוץ. עלה ב1882-, קנה – עם ליבונטין – אדמות ראשון-לציון והיה ממייסדיה. היה הוא שעורר את עניינו של **הברון רוטשילד** בהתיישבות ארץ-ישראל.

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **א'**, **כ"ו** ב**טבת** תשס"א (**21** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[תאריכון מרכז ההסברה/לקסיקון יודאיקה]

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)